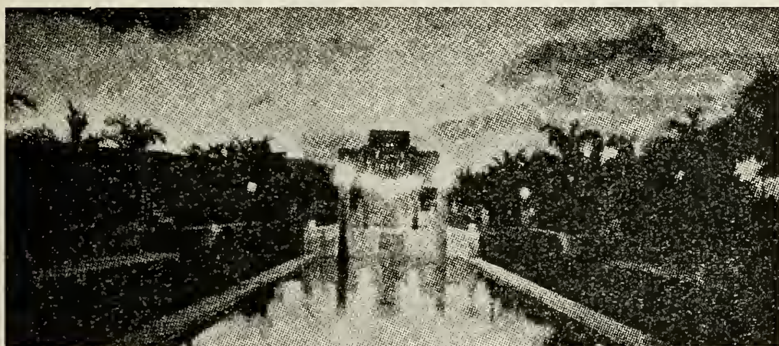

LAIE TEMPEL
HAWAII.

(Se Artiklen Side 252)

15. AUGUST 1938 NUMMER 16
87. AARGANG 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 16. | 15. August 1938 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

OLAF MORTENSEN, BLAAGAARDSG. 36 D

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Joseph Smiths guddommelige Mission

af Apostel Joseph F. Merrill.

Hvis Joseph Smith ikke blev guddommeligt kaldt, saa havde Mormonismen sin Oprindelse i et Falsum og er kun en anden menneskelavet Religion. Joseph Smith gjorde Krav paa at være meget mere end nogen anden af vor Tids religiøse Reformatorer. Hvis hans Paastande er falske, saa var han den ringeste af alle Reformatorer og hans Tilhængere de mest bedragne religiøse Mennesker.

Grundlæggeren.

I denne Artikel præsenterer Dr. Merrill, tidligere Præsident for Den europæiske Mission, os for vor Kirkes første Profets Historie og Paastande. Medens Joseph Smith anses for at være Mormonismens Grundlægger, tillagde han selv guddommelig Inspiration og Aabenbaring al Æren. Denne Artikel er taget fra en Haandbog, som Forfatteren nylig har skrevet om Kirkens Grundprincipper.

Joseph Smith var Søn af fattige og nøjsomme Bønder. Deres stræbsomme Hænder var kun i Stand til at give dem en beskeden Eksistens selv med det haardeste Arbejde. For at forbedre deres Forhold, flyttede Familien i Josephs tidlige Barndom fra Vermont til New Hampshire (hvor Joseph ramtes af en alvorlig Sygdom) og siden, i hans tiende Aar, til Manchester i det vestlige New York. I disse Aar fik Børnene kun en meget mangelfuld Undervisning. Under disse vanskelige Forhold naaede Joseph Foraaret 1820, ved Begyndelsen af det femtende Aar.

Hans Forældre var fattige, men det var ærlige, gudfrygtige Mennesker. De elskede deresBørn. Resultatet var et Hjem, i hvilket Harmoni og Kærlighed herskede, men hvorfra denne Verdens Goder næsten var forsvundet. Da Familien var religiøst interesseret, interesserede de enkelte Medlemmer sig en Del for Egnens religiøse Bevægelser. De læste ogsaa deres Bibel.

Tidligt om Foraaret 1820 prøvede Joseph at afgøre for sig selv, hvilken Kirke han skulde slutte sig til. Han læste i første Kapitel af Jakobs Brev.

Men dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. Men han bede i Tro, uden at tvivle. (Jakob 1 : 5).

Dette Skriftsted var en berigende og betagende Opdagel-

se. Det viste Vejen ud af den Forvirring, hvori Joseph befandt sig. Han troede ubetinget paa Bibelen. Han besluttede sig til at »bede til Gud« og gik ud i Skoven for at bede med det Resultat, at det herligste Syn, som nogensinde var givet et Menneske, aabnedes for ham. Han saa Faderen og Sønnen, hørte deres Stemmer og modtog deres Budskab.

Ja, denne ringe Farmers Søn opdagede pludseligt mere om Gud end alle Verdens Prædikanter nogensinde havde lært og erfaret. Han lærte, at Faderen og Sønnen er individuelle og særskilte herlige Personer, i hvis Billede Mennesket er skabt. Han fortæller:

Jeg havde virkelig set et Lys, og midt i det Lys saa jeg to Personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt for at sige, at jeg havde haft et Syn, var det dog sandt ... jeg blev ledet til at sige i mit Hjerte: Hvorfor forfølge mig for at sige Sandheden? Jeg havde virkelig set et Syn. Jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunde ikke nægte det.

Det var ca. 3½ Aar senere den 21. September 1823, at Joseph fik Besøg af en anden herlig himmelsk Budbringer i den opstandne Engel Moronis Skikkelse, som fortalte ham om nogle indgraverede Guldplader i en Stenkasse i en Høj nærved — Cumorah Høj. Af denne Budbringer lærte Joseph igen mere om Engle, end hele den øvrige Verden kendte. Han lærte, at de ogsaa er virkelige, personlige Væsener (uden Vinger), og at Moroni var en opstanden Person — et følbart Væsen — som havde levet paa det amerikanske Fastland ca. 1400 Aar før. Han vidste nu, at Gud og Engle er virkelige Personligheder, og at Himmelen er et virkeligt Sted, hvor disse Personligheder, om hvis Eksistens han nu var absolut overbevist, opholder sig.

Men der skulde komme endnu mere Kundskab. Joseph og hans Ven Oliver Cowdery gik ud i Skovene ved Susquehanna Floden for at bede den 15. Maj 1829, og der blev det dem tilladt at modtage Besøg af en anden himmelsk Budbringer — den opstandne Johannes den Døber, den samme Person, som døbte Jesus i Jordans Flod. Denne Budbringer kom og ordinerede disse to unge Mænd til det aaronske Præstedømme — Myndighed til at prædike, lære og døbe i Jesu Kristi Navn, en Myndighed som ikke noget andet dødeligt Væsen besad paa denne Tid.

Men endnu større Velsignelser ventede ham. Nogle faa Uger senere fik de atter Privilegiet at modtage himmelske Sendebud — Apostlen Peter, Jakob og Johannes, som stod i Spidsen for Kirken, da den opstandne Kristus blev op-

taget til Himmelen. Disse tre Budbringere beseglede paa Joseph og Oliver Cowdery det melkisedekske Præstedømme og Apostelembedet. Saaledes blev det hellige Præstedømme i dets Fylde atter givet til Jorden, hvorfra det var blevet taget i den første kristne Tidsperiode.

Saaledes paastod Joseph Smith i sine Drenge- og Manddoms-Aar, at han havde faaet en Del Besøg af høje, himmelske Væsener. Hvad Bevis har vi for, at disse Paastande er sande?

Dette Spørgsmaal berører selve Problemets Kerne. Mormonismen baserer alt paa disse Paastandes Gyldighed. Hvis de er falske, er Kirken kun en menneskelig Institution, som havde sin Oprindelse i et Falsum. Det vilde være yderst ubehageligt for dens Medlemmer, idet alle deres Haab paa denne Maade vilde blive knust. Men en saadan Skæbne vil ikke vederfares dem, for Joseph Smith var i Sandhed kaldet af Gud, og hans Paastande om Tilkendegivelser og Aabenbaringer fra Himmelen var og er sande. Disse Kendsgerninger burde man altid have for Øje.

Beviserne er af to Slags — ydre og indre. Ydre Beviser er dem, som ethvert frisindet og ærligt Menneske har Lov at undersøge; medens den indre Slags er begrænset til forholdsvis faa — dem til hvem Herren har aabenbaret Sandheden. Denne Overbevisning, der kommer gennem den Helligaands Paavirkning, d. v. s. ved guddommelig Aabenbaring er det bedst mulige Bevis. Vore Sanser kan bedrage os — to Mennesker ser sjældent en Begivenhed nøjagtig paa samme Maade eller opfatter ens, hvad de hører; men ingen bliver nogensinde vildledt af denHelligaand. Der er Tusinder og atter Tusinder af Sidste Dages Hellige, som har faaet et guddommeligt Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Profet, kaldet af Gud.

Men de ydre Beviser paa, at han var ægte og uforfalsket er mange og overbevisende. De mest fremtrædende af disse er maaske hans Opnaaelser, saa kommer hans Lærdomme og til Slut han Personlighed og Karakter.

Joseph Smith havde ikke Fordelen af nogen særlig glimrende Skoleuddannelse, endsige Universitetsuddannelse. Biblioteker, Musæer og lignende kulturelle Institutioner var ukendt for ham i hans Ungdom. Dog gav han Verden umaadelig megen mere virkelig Kundskab om Gud og sande religiøse Doktriner, end hele Verden havde kendt i Aarhundreder. Sandheden om Guddommens Natur og Person var gaaet fuldstændigt tabt. Skrækkelige Lærdomme, som Børns Fortabelse og en bogstavelig Sø af Ild og Svovl som en evig Straf for dem, som »døde uden Loven«, blev i vid

Udstrækning prædiket og troet. Ydermere, Nødvendigheden af himmelske Sendebud til at staa i Forbindelse med Mennesker, guddommelig Aabenbaring til at bringe Verden Lys og Sandhed og Præstedømmet som en Nødvendighed til at administrere Evangeliets Ordinancer blev næsten, om ikke helt, fornægtet. Joseph Smiths Lærdomme udmærker sig ved Klarhed, Fasthed og Skønhed. De harmonerer fuldstændigt med alle Bibelens inspirerede Lærdomme.

Hans Opnaaelser — hvad han udrettede — er paa samme Maade bemærkelsesværdige. Lad os erindre, at han altid arbejdede under Vanskeligheder. Han var næsten til Stadighed forfulgt, og hans Liv var hyppigt i Fare, mange Gange direkte efterstræbt. Han var uberettiget arresteret et Hundrede Gange eller mere og slæbt for de forskellige Retter, men ligesom Pilatus i fordums Tid, som underkastede Jesus Forhør, kunde Retten ikke konstatere nogen Skyld hos ham. Der behøves intet stærkere Bevis end hans gentagne Løsladelser og Frifindelser til at bevise den Ondskab, der dikterede hans talrige Arrestationer. Naturligvis fandt de mange Overgreb i det store og hele Sted uden Myndighedernes Samtykke.

Dog til Trods for de mange og stadige Vanskeligheder, som vilde have knust ethvert almindeligt Menneske, arbejdede Joseph Smith ufortrødent videre, og i det korte Tidsrum af femten Aar fra 1829—1844 udførte han det tilsyneladende umulige. Han skænkede Verden store Sandheder, som den ikke kendte. Han oversatte hele Bibelen paany. Han skrev seks store Bind om Kirkens Historie. Han oversatte Mormons Bog i den bemærkelsesværdigt korte Tid af tre Maaneder. Han oprettede en næsten fuldkommen kirkelig Organisation. Han byggede to Templer, anlagde Byer efter nye og smukke Linier. Han lærte og ledede et forarmet Folk i yderst vanskelige Tider, og dog havde han Tid til at være munter og omgaas sit Folk.

Som Personlighed var Joseph Smith — ifølge Venners saavel som Fjenders Udsagn — i allerhøjeste Grad enestaaende. Hans Væsen og Færden skaffede ham mange Venner, hans Tilstedeværelse var ensbetydende med Indflydelse og Magt; alligevel var han venlig og god mod alle — de ringeste saa vel som de rigeste. Alle er enige om, at han lignede og optraadte som en Profet og Fører for Menneskene. Naar man tager hans Mangel paa Uddannelse og stadige Vanskeligheder i Betragtning, stempler hans vidunderlige Opnaaelser i det korte Tidsrum af femten Aar ham saa ikke som et af de mærkeligste Mennesker, som nogensinde har levet? Han kan kun forstaas som en, der var under guddommelig Ledelse.

Israels Adspredelse

af Ældste Matthias F. Cowley.

Israels Folk ejede Palæstina. Moses og Josva fremlagde begge Guds Lov for dem. De blev instrueret om, at hvis de var lydige mod Lovene, vilde de kunne besidde Landet, men hvis de ikke var, vilde de blive drevet ud af deres Fjender. »Og jeg vil gøre Landet øde ... Men eder vil jeg sprede iblandt Hedningerne ... og eders Land skal vorde øde, og eders Stæder skal vorde en Ørk.« (3. Mosebog 26 : 32—33.) »Og Herren skal adsprede dig iblandt alle Folk fra den ene Ende af Jorden til den anden Ende af Jorden.« (5. Mosebog 28 : 64.)

Meget lig disse Forudsigelser af Moses er Messias højtidelige Profeti omtrent 1500 Aar senere. »Thi der skal være stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk. Og de skulle falde for Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tid fuldkommes.« (Lukas 21 : 23—24.)

Da Frelseren kom, var Landet hovedsageligt beboet af Juda Stamme, som senere blev spredt blandt alle Jordens Nationer. De andre af Israels Stammer blev ført fangne af Syrerkongen Shalmanezer og kom aldrig tilbage til deres forjættede Land. De er blevet udstødte. Deres Tilholdssted kendes ikke blandt Jordens Hedninger, end ikke i Dag.

Medlemmer af Juda Stamme er spredt blandt de hedenske Nationer; derfor taler Esajas om dem som Juda adspredte og de andre Grene af Israel som Israels udstødte. En Del af Efraims Hus er ogsaa blandet med de hedenske Nationer.

Profeten Hoseas taler om dem i følgende Vending: »Efraim, han blander sig med Folkene, Efraim er som en Kage, der ikke er vendt.« Ødelæggelsens frygtelige Haand faldt paa Juda oprørske Børn, da Jeursalem under den romerske Hær under Anførsel af Titus og Vespasian blev belejret og indtaget. Templet blev ødelagt, Byen blev lagt øde, og mange Mænd, Kvinder og Børn blev skaanselsløst dræbt. De, der undslap denne Skæbne, blev ført fangne bort, og deres Efterkommere vil aldrig komme tilbage førend »Hedningernes Tid fuldkommes«.

Historien beretter uden Tvivl om, hvor frygteligt og bogstaveligt de forskellige Ting i disse Forudsigelser er blevet opfyldt. Israel er som et Hele en udstødt. Efraim og Juda er blevet spredt. Jøderne er blevet forfulgt, myrdet og un-

dertrykt og er — som Moses profeterede — blevet et Mundheld hos alle hedenske Nationer.

I de sidste Dage vil Esajas Ord blive opfyldt. »Trøster, trøster mit Folk, siger eders Gud, taler kærligt til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, at dens Skyld er betalt, at den har faaet dobbelt af Herrens Haand uagtet alle dens Synder.« (Esajas 40 : 1—2.)

Evangeliet paa Sydhavsøerne

— Hawaii —

ved Richard Hyland.

I næsten 100 Aar har Kirkens Missionærer prædiket det gengivne Evangelium paa Sydhavsøerne og specielt paa Hawaii, Tonga, Samoa og New Zealand.

I Henhold til vor Tro stammer disse Folkeslag fra Nephiterne og Lamaniterne, som vi læser om i Mormons Bog. Tre forskellige Gange emigrerede der Folk fra den østlige Del af Verden til det amerikanske Fastland, og første Gang skete det ved Babels Forvirring. At de indfødte paa Sydhavsøerne har gamle Sagn blandt sig, som gaar parallelt med det gamle Testamentes historiske Beretninger er et stort Bevis for deres hebraiske Oprindelse, saadan som Mormons Bog fortæller.

Du har ingen Anelse om, hvad der venter dig. Du kommer som rundt en Kurve paa Vejen, og uden at du ved af det, er du der. Det er saa forskellig fra, hvad der venter dig, du faar en Følelse af, at det ikke er virkeligt — at det ikke hører til der; men allerede da har du set saa meget af Oahu, at du forkaster alle dine tidligere Forestillinger. Du stirrer og stirrer, men kan ligesom ikke fatte det. Op fra det dybblaa Stillehav hæver de purpurrøde vulkanske Fjeld sig med grønne Dale og Kløfter.

Pludselig standser dit søgende Blik, og en Følelse af, at du er ved Rockefeller-Center i New York betager dig, du ser noget vidunderligt — Laie Tempel. Naar du ser dette ultramoderne Anlæg med dets dejlige, rene Linier, bliver du helt maalløs. Efter en Stund spørger nogen:

»Hvad i al Verden er det?«

»Laie Mormontempel.«

»Mener De virkelig, at dette er et Mormontempel?«

»Intet andet, hverken mer eller mindre.«

Aldeles uforstaaelig.

»Er der virkelig nok Mormoner paa Hawaii, at de kan bygge et saadant Tempel? Det maa have kostet ......«

»Omkring 1 Million Kroner, og der findes 14.000 Sidste

Dages Hellige paa Hawaii. Et stort Arbejde er her blevet udført af Kirkens Folk.«

I Henhold til vor Kirkes Lære stammer den polynesiske Race fra Israeliterne — Efterkommere af Joseph, som blev solgt til Ægypten, og disse kom hid, efter at deres Fædre først havde bosat sig paa det amerikanske Fastland, ca. 600 Aar før Kristus.

I Aaret 1865 skrev Brigham Young til Kong Kamehameha V: »Vi tror, Deres Majestæt, at Folket af Deres Nation er af Israels Hus og Arvinger til alle Løfter og Velsignelser, som Herren gav.«

De blandt Kirkens Folk, som studerer denne Race Mennesker finder, at alle Sydhavsøernes indfødte er af en og samme Oprindelse og har fundet ved genealogiske Undersøgelser, at Navnene og Familielinierne strækker sig lige fra Hawaii til New Zealand. De tæller 65 Generationer tilbage, og da kommer de til en Person ved Navn Hema, som efter Maori-Legenden skulde have ledet Emigranter til New Zealand.

Denne Legende er i Overensstemmelse med den, de har paa Hawaii.

Maaske den mest interessante af alle Legender er Menneskets Skabelse, ved blot at forandre Navnene kunde det sættes ind i det gamle Testamente uden at forandre et Bogstav. Legenden lyder saaledes: »I Begyndelsen var Kukanakahi eller en Treenighed af Kane, Ku og Lano. Den første var Hovedet, Ku var den ødelæggende Kraft i Naturen, og Lano var en hvid Gud. Det var den sidste, som Hawaiianerne troede kom til dem, da Kaptajn Cook opdagede Øerne i 1778, Kane, som var almægtig, skabte 3 Himle, Hærskarer af Aander, Jorden, Maanen og Solen. Kane skabte Kumuhomia — Mennesket. Af sit eget Spyt og rødt Ler skabte han et Legeme med et Hoved af hvidt Ler, blæste paa det, og det blev levende.

Fra dette Legeme tog han et Ben og skabte Kealokuhorma — den første Kvinde. Det er af Værdi at nævne, at »Edum«, som er det hebraiske Ord for »Adam« betyder »rød«, i Forbindelse med Hawaiianernes røde Ler-Mand. Kumuhorma og Kealokuhorma levede i det skønne Land, som kaldtes Kaluna-wai-han-ola eller Landet med de guddommelige Vande. I dette Land var der to forbudne Træer. Et af dem et Brødfrugttræ kaldtes Ula-kapu-o-Kane.

Medens Manden og Kvinden boede i det skønne Land, gjorde nogle af Aanderne Oprør — ledet af Kanolao — mod Kane, fordi de ikke fik Lov at nyde »awa«, en narkotisk Drik, som ligner den samoanske Drik »kava«. Kanolao ønskede, efter at han var uddrevet af Himmelen, at

skabe sin egen Verden med Mennesker, som lignede Kanes Skabninger. Dette kunde han ikke, da de Legemer, han formede, ikke kunde faa Liv. Forblindet af en rasende Jalousi tog han derpaa fat med at ødelægge Kanes Skabninger. Efter at have hvisket Løgn i Kvindens Øre spiste baade Kvinden og Manden af den forbudne Frugt, og Kane drev dem begge ud af det skønne Land paa Grund af deres Ulydighed.

Senere fik Manden og Kvinden to Sønner, Laka og Ahu. Laka dræbte Ahu.

Saaledes lyder den gamle hawaiianske Legende. De kan selv udlægge den, som De vil. I Tillæg til dette findes der andre Legender, som ligner de bibelske Historier, og som beviser deres hebraiske Afstamning.

Hawaiianerne praktiserer Omskærelsen, kender til Sæk og Aske som Tegn paa Sorg. Renser deres Tempel med Salt og vasker dødes Hjem med Saltvand, havde Tilflugtssteder, som ikke maatte overtrædes, som i det gamle Testamentes Dage (3. Mos. 15. Kap.). De isolerede Kvinderne til visse regulære Perioder.

Efter Ønske har 200 af Samoas Sidste Dages Hellige flyttet til Templet paa Laie for der bedre at kunne udføre, hvad deres Tro forlanger, og skønt Hawaiianerne for Størstedelen er blevet amerikaniseret, holder Samoanerne dog paa deres gamle Skikke. Den polynesiske Race er i Grunden ikke et renligt Folk, men de, der har slaaet sig ned rundt om Templet paa Laie er helt forskellige i saa Henseende. Mormonismen har lært dem, at Renlighed er næst efter Guddommelighed, og heri har den magtet, ikke alene at forandre deres religiøse Tro, men ogsaa deres gamle Skikke og Vaner.

Den danske Missions Historie.

(Fortsat)

I Mellemtiden lejede Ældste John E. Forsgren og Præst Andreas Ågren en Sal og begyndte at prædike i Roskilde, men efter at der var blevet afholdt tre Møder der, blev Befolkningen ophidset af Præsterne til at jage Brødrene ud af Byen. En Pøbelskare kom en Aften og lavede Spektakler i det Hus, hvor Missionærerne havde boet; de drev ogsaa Ældste Forsgren gennem Gaderne, slog ham og generede ham paa forskellige Maader til sent om Natten, da Politiet, som var i Forbund med Pøbelen under Foregiven-

de af at beskytte ham, tog ham i Varetægtsfængsel. Den næste Dag blev Brødrene Forsgren og Ågren begge sendt bort paa Borgmesterens Begæring, men Brødrene protesterede, og Borgmesteren maatte indrømme, at der ikke fandtes nogen Lov, der bemyndigede ham til denne Fremgangsmaade, men at han gjorde det for Fredens Skyld. Flere andre Forsøg paa at leje Mødelokaler i Omegnen af København slog fejl, og Friluftsmøder var ikke tilladt. Brødrene var imidlertid ikke saa let at gøre modløse, for efter deres ubehagelige Oplevelser i Roskilde, begyndte de Missionærarbejde i Hørsholm, Nord for København. Her mødte de ogsaa megen Modstand og foraarsagede megen Ophidselse, men de fandt ogsaa Venner, som modtog deres Vidnedsbyrd og blev snart efter døbt. En Gren af Kirken var Resultatet af deres Arbejde.

En af de første omvendte til »Mormonismen« i Hørsholm var Niels Jensen, der var Pottemager af Profession, og som senere blev en velkendt Beboer i det andet Ward i Salt Lake City, og en Del andre, som senere blev trofaste Medlemmer af Kirken i Bjergenes Dale. Blandt dem var afdøde Anders W. Winberg, som blev en dygtig Missionær i Danmark og Sverige, emigrerede til Utah og udførte senere en god Mission i Skandinavien. I mange Aar præsiderede han over de skandinaviske Møder i Salt Lake City, og i 1876 paabegyndte han — med Brigham Youngs Samtykke — Udgivelsen af »Bikuben«, som indtil for et Par Aar siden var Kirkens Organ for de danske og norske Søskende i Amerika.

I sidste Halvdel af Marts Maaned blev den første Udgave af en Sidste Dages Helliges Salmebog paa det danske Sprog udgivet af Erastus Snow i København. De fleste af Sangene i dette lille Bind var Oversættelser fra den engelske Sidste Dages Helliges Salmebog og Udvalg af danske Digtere; nogle af disse havde tidligere været brugt af de nye omvendte i deres Baptistmenigheder. Oversættelserne blev hovedsagelig foretaget af Ældste Peter O. Hansen, og der blev lagt særlig Vægt paa at faa de oversatte Sange til at følge dem, som de blev sunget af de Hellige i Zion, idet Apostlen selv lærte dem at synge dem. Denne første Udgave af den danske Salmebog indeholdt kun 28 Salmer, men i Tillæg til Salmerne fandtes der Uddrag af nogle af de vigtigste Aabenbaringer, der var blevet oversat fra Pagtens Bog sammen med Trosartiklerne trykt og indbundet i samme Bind. I den Form gav den lille Bog de unge Søskende i Danmark saavel som Missionærerne megen Glæde og Trøst. I Oktober 1851 kom en anden Udgave af Salmebogen med et Indhold af 45 Salmer. I Forordet udtrykte Erastus Snow

et profetisk Haab i Forbindelse med dets Fremtid i følgende Ord: »Tusinder af Hellige vil ogsaa i Danmark blive opmuntret, trøstet og styrket ved Brugen af disse Sange, og det maa haabes, at disse faa maa blive venligt modtaget, indtil Herren vil oprejse begavede Digtere og føje mange nye til Zions Sange.« Disse Ord er paa smukkeste Maade blevet opfyldt baade med Hensyn til Antallet af Søskende og Digtere, der er oprejst siden da. I Løbet af de følgende 75 Aar er omtrent 50.000 Eksemplarer af den danske Salmebog blevet udgivet i Danmark og solgt i det Land saavel som i Norge og Sverige, for ikke at tale om flere Udgaver af en lignende Samling af Salmer udgivet i den svenske Udgave. Den femtende Udgave af denne dansk-norske Salmebog, der blev udgivet i 1906, indeholdt 281 Salmer, hvoraf omtrent 40 er Oversættelser fra Engelsk, nogle faa Udvalg af andre Samfunds Salmebøger, medens Resten er originale. Mange andre poetiske Frembringelser paa Dansk har været trykt i »Skandinaviens Stjerne« fra Tid til anden, som ikke har fundet Optagelse i Salmebogen, skønt de maaske har været berettiget til lige saa megen Paaskønnelse som mange af dem, der er brugt i Samlingen.

Mandag den 14. April 1851 rejste Ældste George P. Dykes fra Aalborg til Slesvig, hvortil han rejste efter Invitation af nogle Venner for at aabne en ny Arbejdsmark blandt tysktalende Folk. Ældste Dykes havde arbejdet i Jylland i seks Maaneder og tre Dage og organiseret en blomstrende Gren i Aalborg By, som da talte et Hundrede Medlemmer, indbefattende en Ældste, tre Lærere og en Diakon. Han havde ogsaa udsendt 1000 Traktater om Evangeliets Lærdomme, som han uddelte gratis, ligeledes 1000 Traktater, der indeholdt Henvisninger til Skriften og 800 Eksemplarer af en kronologisk Oversigt for at vise, at Herrens andet Komme var nær for Haanden. Han havde ogsaa uddelt ca. 200 Traktater, som Broder Erastus Snow havde sendt ham fra København. Broder Dykes vendte tilbage til Aalborg den 18. Maj 1851.

I Mellemtiden arbejdede Ældste Erastus Snow og hans Med-Missionærer med Held i København og Omegn. Da mange af Medlemmerne i København boede i den Del af Byen, som kaldes Christianshavn og som for Størstedelen beboedes af Arbejderbefolkningen, besluttede man sig til at leje en Sal der, hvor der kunde afholdes Møder. Og saaledes skete det, at de Hellige den 25. April 1851 rykkede ind i en Sal, der var beliggende paa Hjørnet af Dronningensgade og Sankt Annagade, overfor en af de største Kirker i Byen, Vor Frelsers Kirke. I denne Sal blev der af-

holdt gode og beaandede Møder i mange Aar derefter, og mange Brødre, som senere indtog fremskudte Stillinger i Kirken, modtog her de forskellige Grader af Præstedømmet og megen værdifuld Undervisning til fremtidig Brug.

Forstyrrelser fra Pøbelens Side blev hurtigt overført til den nye Sal paa Kristianshavn og endog med forøget Styrke. Anmodning om Beskyttelse blev ignoreret af Politiautoriteterne under Paaskud af, at deres Pligt kun var at holde Orden og Justits paa Gaden og ikke i Huset. Brødrene kom derfor snart til den Slutning, at hvis de ønskede Fred og Beskyttelse, maatte de stole paa egen Styrke og beredte sig som Følge deraf paa det næste Angreb.

En Aften viste Pøbelen sig igen, medens Salen var fyldt med Folk. Apostel Snow placerede to meget stærke Brødre ved Døren med Instruktion om at faa Forstyrrerne ud med Magt, om nødvendigt, naar han gav Signal.

Snart efter begyndte disse Uroelementer paa deres sædvanlige udfordrende og forstyrrende Opførsel, da Apostel Snow, fyldt med Indignation, talte med en Stemme som Torden og sagde: »Nu, Brødre, hvis I vil hjælpe mig, skal vi snart faa disse Fyre ud.« Han begyndte derefter at tage sin Frakke af for at hjælpe med til den forestaaende Handling. Dette blev imidlertid ikke nødvendigt, da Frygt greb de urolige Elementer, som hurtigt fjernede sig til Udgangen, hvor Brødrene ventede paa dem og hjalp dem ned ad Trapperne. Da Urostifterne saaledes blev udelukket fra Mødet, blev Døren laaset. Forgæves prøvede de paa at aabne den udvendig fra. De forøvede imidlertid Hærværk paa Døre og Vægge samt kastede Sten ind gennem Vinduerne. Efter denne Hændelse forstyrrede Urostifterne ikke mere Møderne paa Christianshavn. I den anden Sal i Lille Kongensgade havde der fundet saa mange Forstyrrelser Sted, at Ejeren, Herr Nehm, som havde en speciel Ret som Grundejer ved en enkelt Lejlighed tilkaldte Militæret for at holde Orden, og saaledes stod en Søndag to Soldater med opplantede Bajonetter ved Døren indenfor Salen, medens Ældsterne holdt deres Møde og prædikede Evangeliet i Fred.

(Fortsættes).

Thi jeg vil aabenbare mig fra Himlen med stor Kraft og stor Herlighed, med alle Himlens Hærskarer og bo i Retfærdighed hos Menneskene paa Jorden et Tusinde Aar, og de onde skulde ikke bestaa.

Pagtens Bog 29:11.

Sand Religion trænger ikke til Forsvar

af Glen H. Grimmet.

Det er fuldstændig rigtigt at sige, at sand Religion ikke trænger til noget Forsvar. Det er i Overensstemmelse med Frelserens egne Ord, naar han siger: »Paa deres Frugter skulde I kende dem.« Der har aldrig levet nogen stor Mand eller Kvinde, som har trængt til Forsvar, hverken for sig selv eller for de Bidrag, de har ydet.

Thomas Edison behøvede ikke noget Forsvar ved Opfindelse af det elektriske Lys. Han bad blot Folk trykke paa Knappen, og paa dets Frugt kendte vi det.

Paa samme Maade skulde Religionen prøves. Den skulde ikke dømmes, før den havde haft Anledning til at vise, hvad den kunde udrette.

Kristi Liv og Levned har aldrig behøvet noget Forsvar. Kloge Kristne og Missionærer forsøger aldrig at forsvare Kristi Levned, de forsøger kun at vise Verden, hvad hans Liv og Levned betyder for dem, og faa Verden til at høre derpaa.

Paa denne Maade vil de blive overbevist om hans Guddommelighed.

Jesus Kristus er kendt paa Grund af sine Frugter, de kom fra et godt Træ.

Kristus har aldrig benyttet eet Minut af sit Liv til at forsvare sig selv eller de Lærdomme, han lærte. Hele hans Liv var et sandt Eksempel, han behøvede intet Forsvar. I hans berømte Bjergprædiken kom han frem med denne fundamentale Sandhed: Det gode Træ bærer god Frugt, men et daarligt Træ bærer daarlig Frugt; — derfor paa deres Frugter skulde I kende dem.

Jesu Kristi Kirke fortæller hele Verden, at den indbefatter al Sandhed. Den spørger Verden, om den vil lytte til dens Budskab og sætte det paa en Prøve, saaledes at den kan dømmes efter dens Frugt. Kirken lader hele Verden se, hvorledes den arbejder, og den som følger med bliver inspireret af dens Lys.

Vogter eder, at I ikke gøre eders Almisse for Menneskene, for at anses af dem, ellers have I ikke Løn hos eders Fader, som er i Himlene.

Math. 6:1.

En stadig Stigen.

Den store tyske Digter Goethe har engang sagt, at den der stadig stræber fremad, kan Englene forløse. Hvad menes der egentlig dermed? Englene og de himmelske Magter vil skue med Velbehag ned paa det Menneske, der tænker og søger. Der er en Del Mennesker, som gaar ligegyldige og uinteresserede gennem Verden; man kan sige, at de sover aandeligt. Et saadant Menneske er kun en Maskine uden det Adelsmærke, der kendetegner det levende og fremadstræbende Menneske. Og der er det store ved Mennesket, at det — til Trods for Alderdommens tærende Kræfter — dog kan vedblive med at lære og udvikle sig. Man kan sige, at Alderdommen kan blive Livets Højdepunkt gennem intens Aandsvirksomhed. Og det er Kernen: aldrig lade een eneste Dag gaa hen uden sjælelig Selvudvikling, som — hvis dette iagttages — vil forlene Alderdommen med Skønhed og Ro.

Mormonismens Filosofi er en ivrig Forkæmper for Udvikling paa alle Livets Omraader, en stadig Stigen er dens Maal. I knappest og skønnest Form indeholdes dette i den herlige Sætning:

„Guds Herlighed er Intelligens“.

O. B. W.

Den, som beder i Aanden, beder efter Guds Vilje; hvorfor det sker, som han beder.

Pagtens Bog 46:30.

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Grenens ældste mandlige Medlem, Ældste Søren Christensen fyldte den 10. Juli 85 Aar. Broder Christensen har været Medlem af Kirken i 33 Aar. Han er en trofast Sidste Dages Hellig, der efterlever Herrens Bud og Befalinger. Vi nedbeder Herrens Velsignelser over Broder Christensen.

OGSAA EN FØDSELSDAG. Søndag den 10. Juli 1938 fejrede Mark R. Garff, Præsident og Søster Garffs Søn, sin 1 Aars Fødselsdag. Flere Søskende og Venner benyttede Anledningen til at gratulere baade ham og de lykkelige Forældre. Vi ønsker ham Held og Lykke i Fremtiden.

HJØRRING: Tirsdag den 28. Juni afgik Broder Niels Andersen, Hjørring ved Døden efter et længere Sygeleje. Begravelsen foregik i Stilhed den 5. Juli Kl. 2,15. — Broder Andersen har været Medlem af Kirken siden 1917 og har arbejdet som Grenforstander i Hjørring i 4 Aar. Han var trofast og pligtopfyldende til det sidste. Broder Andersen efterlader sig 12 voksne Børn, hvoraf de 11 er Medlemmer af Kirken.

ANKOMST. Søster Alice Haroldson ankom til Den danske Mission den 23. Juli og er blevet beskikket til at arbejde som Missionær i Københavns Distrikt. — Vi nedbeder Herrens Velsignelse over hende i Arbejdet.

Kirkelige Nyheder fra hele Verden.

ÆLDSTE John Alden Bowers fra Ogden er blevet beskikket til Præsident for Den brazilianske Mission som Ruben S. Howells Efterfølger. Ældste Bowers vil overtage sit Embede i Sao Paulo i Begyndelsen af September. Han er udgaaet fra Utahs Universitet og arbejdede i Den tyske Mission fra 1926 til 1929.

ÆLDSTE J. Golden Kimball, Præsident for de Halvfjerds' første Raad fejrede sin 85 Aars Fødselsdag den 9. Juni. Ældste Kimball er den ældste af alle nulevende Generalautoriteter. Han er født i Salt Lake City i 1853 og har været Medlem af de Halvfjerds' første Raad siden den 6. April 1892.
